

Sygn. akt II UK 300/13

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gersdorf

w sprawie z wniosku M. L.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w P.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 listopada 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 30 stycznia 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

ZUS decyzją z dnia 23 lipca 2009 r. odmówił M. L. przyznania prawa do renty nie stwierdzając niezdolności do pracy. Wnioskodawczyni wniosła odwołanie od tej decyzji a Sad Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 27 marca 2012 r. oddalił odwołanie. Sąd Okręgowy ferował wyrok na podstawie opinii biegłych, które uznał za fachowe. Apelacje od tego wyroku wniosła M. L.. Domagała się w niej rozpoznania wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii innych biegłych.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 30 stycznia 2013 r., III Aua [...] oddalił apelacje, w motywach swego rozstrzygnięcia wskazując, że opinia biegłych sądowych wielu specjalności jest pełna i logiczna. W tym stanie rzeczy powoływanie innych biegłych było zbędne.

Wnioskodawczyni wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...], twierdząc, iż jest ona oczywiście uzasadniona, a sąd naruszył przepisy proceduralne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W rozpoznawanej sprawie żadna z tych okoliczności nie zachodzi. Szczególnie pozbawione jest uzasadnienia prawnego twierdzenie, iż skarga jest oczywiście zasadna, gdyż narusza prawo. W celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie można zawrzeć w treści skargi stwierdzenia, że orzeczenie oczywiście narusza prawo, lecz trzeba wykazać, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Nawet jednak w tym ostatnim przypadku należy wykazać, na czym polega i z czego wynika ocena skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Skarżąca nie wykazała, iż zaskarżone orzeczenie jest ewidentnie błędne i już na pierwszy rzut oka wymaga uchylecia. Skarżąca nie uzasadniła naruszenia przepisów prawa procesowego tym bardziej, że powołanie się na art. 233 k.p.c. w postępowaniu kasacyjnym jest co do zasady niedopuszczalne. Lakoniczność uzasadnienia nie świadczy o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jeśli tylko przyczyny ferowania wyroku są jasne.

Przyjmując opinię biegłego Sąd drugiej instancji nie przekroczył wyznaczonych w art. 233 § 1 k.p.c. granic swobodnej oceny dowodów, opierając się na opinii biegłego odpowiadającej wymaganiom z art. 285 § 1 k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest stanowisko, że żądanie uzupełnienia dowodu z opinii biegłego jest bezpodstawne, jeżeli sprawa została

dostatecznie wyjaśniona (por. m.in. wyrok z dnia 6 marca 1997 r., II UKN 23/97, OSNAPIUS 1997 Nr 23, poz. 476) a także, iż sąd nie jest obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinią biegłego zostały przekonane również strony; wystarczy że opinia jest przekonująca dla sądu, który też wiążąco ocenia, czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę (por. wyrok z dnia 19 maja 1998 r., II UKN 55/98, OSNAPIUS 1999 Nr 10, poz. 351).

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 1 i § 2 k.p.c. orzeczono, jak sentencji.

aw